

Evanjelium na nedeľu 28. týždňa v Cezročnom období (cyklus C): desať malomocných

Komentár na nedeľu 28. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). „Vstaň a choď, tvoja viera ťa uzdravila.“ Ak sme vďační Bohu a chválime ho za všetko, pritiahneme na seba a na ostatných nebeské požehnania.

Evanjelium (Lk 17, 11-19)

Na ceste do Jeruzalema prechádzal Ježiš pomedzi Samáriu a Galileu. Ako vchádzal do ktorejsi dediny, išlo

oproti nemu desať malomocných mužov. Zďaleka zastali a hlasne kričali:

„Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nad nami!“

Keď ich uvidel, povedal:

„Chodte, ukážte sa kňazom!“

A ako šli, boli očistení. Len čo jeden z nich spozoroval, že je uzdravený, vrátil sa a veľkým hlasom velebil Boha. Padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval mu; a bol to Samaritán. Ježiš na to povedal:

„Neočistilo sa ich desať? A tí deviati sú kde? Nenašiel sa nik okrem tohto cudzinca, čo by sa bol vrátil a vzdal Bohu slávu?“

A jemu povedal:

„Vstaň a choď, tvoja viera ťa uzdravila.“

.....

Komentár

V Ježišových časoch postihovala strašná nákazlivá choroba malomocenstvo mnoho ľudí, ako napríklad desať malomocných z nedelného úryvku. Aby sa zabránilo šíreniu nákazy, Starý zákon stanovoval prísne pravidlá: „Malomocný, ktorý je napadnutý touto vyrážkou, nech chodí s roztrhnutým odevom, vlasy nech má voľne rozpustené, nech si zakryje bradu a nech volá: *Nečistý, nečistý!* Zostane nečistý dovtedy, kým bude mať vyrážku. Je nečistý, musí bývať osve, bude sa zdržovať mimo tábora“ (Lv 13, 45-46). Kňazi mali právomoc verejne vyhlásiť, že človek je malomocný, alebo oznámiť jeho uzdravenie, aby sa mohol vrátiť do spoločnosti.

Na okraji dediny tak žilo desať malomocných z tejto scény, ktorú opisuje Lukáš. Medzi nimi je aj

Samaritán, pretože spoločná bolesť zmiernila obvyklé nepriateľstvo medzi Židmi a Samaritánmi. Títo chorí počuli o Ježišovi, učiteľovi z Galilei, ktorý uzdravoval ľudí. Je veľmi pravdepodobné, že ako skupina viac ako raz živili nádej, že sa s ním stretnú. Keď Ho teda uvideli prechádzať a spoznali Ho, z diaľky hlasno volali, aby sa nad nimi zľutoval. „Čakajú z diaľky,“ hovorí jeden cirkevný otec, „ako keby sa hanbili za svoju nečistotu. Verili, že Ježiš Kristus ich tiež odmietne, tak ako to robili ostatní. Preto sa zastavili v diaľke, ale priblížili sa na základe svojich prosieb. Pán je vždy blízko tých, ktorí ho úprimne vzývajú (Ž 145,18)“ (Teofilactus, *Catena aurea*, in. loc).

Z prosby desiatich malomocných sa môžeme naučiť modliť sa k Bohu s dôverou, presvedčení, že On môže všetko a že nie je potrebné čakať, kým sa budeme cítiť hodní, aby sme

prosili a dostali to, čo potrebujeme. Ako napísal svätý Josemaría: „Pripadáš si taký úbohý, že sa považuješ za nehodného, aby ťa Boh počúval? Ale čo zásluhy Panny Márie? A rany tvojho Pána? A... vari nie si Božie dieťa? Okrem toho, On ťa počúva, *quoniam bonus... quoniam in saeculum misericordia eius* – lebo je dobrý a jeho milosrdenstvo trvá naveky” (*Cesta*, bod 93). Hoci Ježiš vie o nás všetko, spolieha sa na našu prosbu plnú viery a vytrvalosti, aby nám dal to, o čo prosíme. Ba čo viac, ako hovoril svätý Augustín, v skutočnosti má Pán „väčšiu túžbu dávať ako my prijímať; a má väčšiu túžbu preukázať nám milosrdenstvo ako my túžbu zbaviť sa svojho utrpenia“ (*Kázeň 105*).

Ježiš vypočul prosbu desiatich malomocných a ako to robí so všetkými postavami, s ktorými sa stretáva, žiada od nich na oplátku prejav dôvery, prispôsobený osobnej

situácii tých, ktorí Ho prosia. V tomto prípade sa ich nedotýka ani na nich nekladie ruky. Jednoducho im prikazuje, aby prijali, že budú uzdravení, a aby sa obrátili na toho, kto má autoritu vyhlásiť ich za čistých od ich choroby. A na ceste boli všetci uzdravení. Určite ich naplnila obrovská radosť, ktorú pozná mnoho ľudí, keď kňazi verejne overili uzdravenie skupiny. Ale len Samaritán si s vďačnosťou spomenul na svojho dobrodinca, Ježiša, a vedel „vzdávať slávu Bohu“, keď sa s vďakou vrátil k jeho nohám.

Z postoja Samaritána a z Ježišovho pokarhania deviatich nevďačných ľudí si z tohto úryvku odnášame ďalšiu veľmi dôležitú lekciu: že naša vďaka vzdáva slávu Bohu a pripravuje nás na prijatie lepších darov. Preto je pre nás dobré pestovať v našich srdciach, spolu s dôverou v to, čo potrebujeme, vďačnosť za všetko, čo dostávame, aj

bez toho, aby sme o to prosili. Ako povedal svätý Ján Zlatoústý, Boh „nám dáva mnoho darov, ale väčšinu z nich nepoznáme“ (*Hom. In Matt.*, 25). Ak sme vďační Bohu a chválime Ho za všetko, priťahujeme pre seba a pre ostatných požehnanie z neba. Ako vysvetľoval svätý Augustín, „celý náš súčasný život by mal prebiehať v chvále Boha, lebo v nej spočíva večná radosť budúceho života; a nikto sa nemôže stať hodným budúceho života, ak sa teraz necvičí v tejto chvále“ (*Coment. In Psal.* 148).

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/nedela-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c-desat-
malomocnych/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/nedela-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c-desat-malomocnych/) (03.04.2026)